

Η δομή είναι το περιεχόμενο

«Η εικόνα πάντα έχει την τελευταία λέξη»
Jacques Derrida

Οι παρατηρήσεις των αναφορών σε πιο συμβατικές μορφές έκφρασης όχι μόνο δεν είναι τυπικές, αλλά είναι και ασυνήθιστες, στις μέρες μας. Ωστόσο, σε αυτήν την έκθεση, φαίνεται ότι θα μπορούσαμε να συσχετιστούμε, πρώτα *οπτικά* και μετά *ψυχολογικά*, με όλη αυτήν τη σειρά των έργων που πραγματοποιήθηκε με την εφαρμογή της παλιάς τεχνικής της **πυρογραφίας** πάνω σε ξύλινες επιφάνειες, ενώ όλες οι χρωματικές αποδόσεις γίνονται με ακρυλικές μπογιές.

Είναι πολύ πιθανόν, εάν κάποιος προέβαινε σε αξιολογικές κρίσεις για τις συνθετικές αρετές αυτών των πινάκων, ότι θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι εντοπίζονται *αντικρουόμενα στοιχεία*. Έτσι, για παράδειγμα, είναι πολύ εύκολο να δημιουργηθεί η εντύπωση ενός *φευγαλέου στοιχείου υποδοχής*. Αυτό λέγεται σε συνάρτηση με το γεγονός ότι σχεδόν σε όλα τα θέματα των έργων μπορούμε να διακρίνουμε μια *διαδοχή πεδίων*, με άλλα λόγια διαβαθμιζόμενα επίπεδα του εικονικού βάθους. Αυτή η ανάλυση-προσέγγιση δεν βασίζεται μόνο στη σταδιακή αλλαγή των χρωματικών σχεδιασμών, αλλά και στη *γοητευτικά αποδοσμένη* τεχνική των *συνεχών αψίδων* ή και στα φαινομενικά αδιάφορα και τυχαία *ανοίγματα*, τα οποία συγκροτούν δικαιολογία, χάρι την οποία μάς επιτρέπετε να *περιπλανηθούμε* μέσα σε αυτά τα, νέου τύπου, εσωτερικά.

Από την άλλη πλευρά, και από τη στιγμή που αισθανόμαστε αυτήν την αρχική άνεση μέσα σε αυτήν τη *χωρικότητα*, ένα άλλο αντιτιθέμενο συναίσθημα σταδιακά δημιουργείται, το οποίο θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι συνορεύει με την έννοια της *περιέργειας*, της *αμφιθυμίας* και της *ακαμψίας*. Αυτές οι ψυχολογικές επιπτώσεις μπορεί να μην είναι μόνο αυθαίρετες ή υποκειμενικές, αλλά αντιθέτως να είναι και επιδιωκόμενες. Υποθέτοντας, πως αυτός είναι ο καλύτερος δυνατός τρόπος, που ο **Ιορδάνης Καλημεράκης** θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει, προκείμενου να μεταφέρει και να μεταγράψει τις πολύ προσωπικές, εσωτερικές, δικές του καταφάσεις και εκδηλώσεις.

Ωστόσο, όλα αυτά τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα δεν πραγματοποιούνται μόνο με έναν πολύ καθαρό επαγγελματικό τρόπο, αλλά ορισμένες φορές και με έναν *παιγνιώδη*. Όπως είναι προφανές και από τον τίτλο της έκθεσης: “*Enigmatic Sceneries*” (“*Αινιγματικές Τοπιογραφίες*”)¹ προκύπτει ένα *ερμητικό πλαίσιο* το οποίο θυμίζει μία παράσταση επί σκηνής, χωρίς λέξεις, ταυτόχρονα με μία μουσική υπόκρουση.² Επιτρέποντας, με άλλα λόγια, σε όλους τους θεατές αυτής της δουλειάς να επιτελέσουν δυνητικά την ίδια διαδικασία, ωσάν να είναι ένα ζήτημα επιβεβαίωσης.

Σε κάθε περίπτωση «η σημασία του να είσαι ειλικρινής»³ είναι ένα πράγμα, αλλά και η σημασία του να είσαι καινοτόμος είναι κάτι άλλο. Το εάν, αυτές οι δύο αρετές, συνδυάζονται, θα κριθεί από το βλέμμα του θεατή.

Κωνσταντίνος Μπάσιος
μέλος της Α.Ι.Σ.Α.

¹ Πρόκειται για έναν απόηχο από τις μυστηριώδεις πλατείες του Giorgio de Chirico.

² Όπως έχει εξομολογηθεί ο ίδιος ο καλλιτέχνης στο άρθρο “*Love is a burning thing*” (που βασίστηκε στη συνέντευξη που έδωσε στην Χριστιάννα Αθανασιάδου και δημοσιεύτηκε στο εποχιακό περιοδικό YOKE The Brand, Φεβρουάριος 2021, σ. 46-47) για την επίδραση που έχει δεχθεί από αμερικανικό συγκρότημα “*The National*” [https://en.wikipedia.org/wiki/The_National_\(band\)](https://en.wikipedia.org/wiki/The_National_(band))

³ Μια φράση βασισμένη στον ομότιτλο θεατρικό έργο του Oscar Wilde.